

miše“ — vendar je gotovo, da pred ali pozneje se morajo Serbje mu udati, ako nočejo odgovora vsemu svetu dolžni ostati, ali pa reči, „da imamo oči, pa nočemo viditi“. —

Vsakemu izobraženemu Slovincu priporočamo izverstno delo.

Novičar iz raznih krajev.

Iz Milana piše „Triest. Zeit.“, da so presv. Cesar določili 300.000 lir za razširjenje in olepšanje javnih vertov (giardini publici), 30.000 lir pa vsako leto za poprave stolne cerkve sv. Ambroža; dalje so ukazali, naj se kosarna sv. Presede razširi, luka v Komu razširi in globokeja napravi; založbo dvema gledišama so povikšali na 300.000 lir in osnovo novega pokopališča s spominki v Milanu poterdili. — Nasproti poprejšnim novicam, da bota Nj. Vel. Cesar in Cesarica ostala poslednje pustne dni v Benetkah, se sedaj iz Milana piše, da bi utegnila že do 15. t. m. na Dunaj nazaj priti. — Število po unidan oklicani prizanesbi na Laškem (Lombardo-Benečanskem) od Cesarja popolnoma pomilostenih in iz ječ izpušenih znaša po pripovedbah v časnikih okoli 100. — Po novi osnovi velike dunajske živinozdravilske učilnice, ktera je sedaj postavljena v versto vojaških naprav, je živinozdravilski nauk tudi za kovače na 3 leta razširjen; taki kovači pa, ki so se živinozdravstva popolnoma izučili, se v prihodnje ne bojo več imenovali „Kurschmiede“, ampak nižji živinozdravniki (Unterthierärzte), kateri morejo v vojaški službi povikšani biti v versto višjih živinozdravnikov s 900 fl. letne plače. Lep poboljšek! — Železnica med Milanom in Benetkami se hitro izdeluje; tudi veličanska kolodvora v Milanu in Benetkah bota nek kmali dokončana. — Govori se, da poleg železnice na Semerinški gori mislijo poslopj napraviti za vojaško posadko. — Ze davek od povžitkov (Verzehrungssteuer) kaže, da se število prebivavcov v našem cesarstvu čedalje bolj množi; leta 1854 je znesel ta davek v vsem skupaj 27 mil. 800.820 fl., leta 1855 pa že 29 mil. 277.327 fl.; po izkazku zadnjih kvatrov lanskega leta so se ti dohodki še povikšali. — Ker se je, kakor je podoba, svet začasno pomiril, hoče cesar Napoleon svojo armado na miročasni stan djati, in je začasno odpustil 46000 vojakov od službe, 95000 jih je odpustil že poprej. — Vergèr je bil v petek ob glavo djan: vpricho silne množice ljudi se je ob osmih zjutraj odsekana glava zvalila v rudeči jerbas. Telegraf je celó kratko oznanil to novico takole: „Overžna višja sodnija je zaverгла Vergèrovo pritožbo. Danes (30. januarja) ob 8. uri je bil ob glavo djan. Malo serčnosti se je vidilo na njem; omedlel je tako, da so ga mogli na giljotino nesti“. — Še pa ni potihnulo govorjenje od Vergèrovega hudodelstva, ko že vradni časnik Veroneški razglašá drugo enako hudodelstvo iz Napolitanskega, rekoč: „Neki je napadel vélikega škofa Matèrskega; neki korar je hotel braniti in je bil pri tem ranjen“. — 19. dan p. m. se je francozki poslanec grof Morny oženil z zalo rusko kneginjo v Petrovem gradu. — Po več krajih Finskega vlada taka lakot, da ljudje iz drevesnega lubja kruh pečejo.

Volk Rimljan.

(Konec.)

„To je pa vendar preveč, da sem tolikokrat osleparjen, Ni se mi, kar sem živ, še taka nikoli godila; Bilo je v zadnje ta krat; saj menim, da nisem ob um še. Perva žival, ki dobim jo, ne bo se mi zmuzala nikdar.“
To govoreč šantá se plazé po ternjevem logu
Poln bolečin, bolí ga glava na moč, in možgane
Suče mu nekaj okrog, da vertí se mu zemlja in drevje,
Tudi drugot po životu kostí ga bolé nepreterpno.
Tako plazé potujoč petelina zagleda pod brezo;
Splazi se k njemu, in šavs! ga zagrabi golčec mu besede:
„Ti me pa vkanil ne boš, ker s parklji deržim te dovoljno.“
„Bom te — mu reče kokot — in zakaj da bi tebe ne mogel,
Tega ne vem, ti nesiti žeruh! ki sem vendar lesico,

Naj modrejšo žival, opeharil, ki vas je volkove
Tolikokrat vodila za nos“. Volk čudi se temu.
„Ti si lesici ušel, kak vendar se to je godilo?
Preden požrem te, še to mi povej“. Govori mu petelin:
„Bilo je unega dne, ko sem šel k sosedovim kuram,
Pride lesjak pa me praša rekoč: hoj, kam, petelinček?
Kam? ti bedak, k sosedovim vas, vas k jarcici mladi,
Ki jo je sosed te dni prinesel iz bele Ljubljane.
Ni ti je daleč okrog tak lepe in zale kokoške,
Kradi jo živa mladost in lepša jo taka lepota,
Da ti jo vsaka kokoš, ki so nje tovaršice in družje,
Gleda po strani srepó, češ, ti pritepenka nevgodna,
Da bi te snedel kregulj al vrat ti zavila lesica,
Preden prinesla te k nam je kriva sovražna osoda;
Komaj izlezla 'z lupin, nam že peteline spodriva,
Vsak le za njo obrača oči preziraje nas druge,
Nosi pokonci greben in šopiri se vse po gosposki,
Možki ko mlad ofeir zakrivljeno sabljico suče,
In skaklja poln sladkih besed ko kak gospodičie
Krog pritepenke, da skli kokoši, to viditi, v serce“.
Votka besede te vžgó, zaželi po slavi enaki,
Sline se mu pocedé, al ne po kokotovem mesu,
In samoljub, ki je bil, ga mikavne prevzamejo misli:
„Rimljan, sem rekel, da bom; že dolgo je kar sem od doma,
Pa se vernivši domú bom možko vertil po gosposki.
Kar je mladih volkulj vse gledale bodo za mano,
In volčiče to kaj pojezi, da obernil od njih sem mladenke,
To ti bo“ — Smuk! odleti na drevó mu petelin,
Kikiriki, jo zapoje na glas, in se volku nasmeja.
Volk ves v misli vtopljen je pozabil ga deržati terdo,
Parklje odpre nevedoč, in petelin, to spaziti, beži!
Smukne na hrast in golci: „Volk, al sem te vkanil!
Vidiš ga, kakšen bedak si le ti; mar pravil ti nisem,
Da te prevaril le bom, pa mi nisi verjel na besede.
Nisi ne mene dobil, ki si mislil me že za pečenko,
Ino povesti ne veš, ki si želel jo zvediti vendar,
Kak sem lesico navil, ki modrejša od tebe je stokrat;
Tudi je zdaj ne povem; če pa mika te zvediti vendar,
Pojdi, naj ti pové jo čbelar, ker njemu sem bila
Jo naznanila takrat, ko je roj ogreboval peti.
Vendar ne misli nikar, da drugač bi ne bila te mogla;
Še znam dosti zvijač, da take prevarim neume!“
Tak se jezíci kokot in pripravlja ga v sram in sramoto,
Škače z drevesa naprej na drevó in od veje do veje.
Volk goljufan zaberne okó po strani na njega.
Jezzen pobere se v gojzd govoreč sam sebi besede:
„Oče moj Rimljan ni bil, pa živil se vendar je dobro,
Tudi ni bil fiškal, da prebiral bi pose kobilam,
Merjevec tudi ni bil, da bi kozlom njive premerjal,
Tudi ni bil muzikáš, da bi godel prešioem in svinjam,
Pa se je dobro živil in doživel do starosti lepe.
Naj pa nikar še jaz ne bom; že prav mi je bilo;
Al ne jezé me še nič vse moje peklate nezgode,
To me jezí in le-to mi je žal, da me tam le na hrastu
Ta potepuh je goljfal, ki ni vreden, da volk ga pogleda.
Lepa je ta, moj volk, zdaj drugega nič ne zaslužim,
Kakor da lopí me kdo spod tega le hrasta s sekíro
Tak po čepinji, da koj se zvalim in nikdar ne vstanem“.
Komaj to izgovori, že vdari kmetavs ga po buči,
Da se zvalí in zgrezne na tla s prebito čepinjo.
Komaj imel je še čas, da izustil je take besede:
„Ta je ta lepa, da zdaj še seboj se ne sme govoriti,
Daleč dognal si jo, svet, mor'biti da enkrat še pride.
Da bo še misliti greh“ — in smert mu prestriže besedo.
Zdaj je pa Rimljana konec, ki dal ti je ukov en lonec;
Komur pa to ni dovolj; kdor hoče še večo natančnost,
Pride naj k meni, povem mu z novega stvarico vsako,
Ker na lesniki tičé sem gledal umirati volka,
Vidil tedaj sem nezgodo, ki volk jo je mogel terpeti;
Ker me pa silil je smeh in sem volku privoščil nesrečo,
Kazni me hipoma Bog; prilomasti do mene jo medved,
Spleza na moje drevó; da je mene ugledal, si mislim;
Kako me lomil je strah, kak so se mi hlačice tresle!
Klical sem Božjo pomoč in Bog mi je tudi pomagal,
Pride do mene terdó, pomolí zdaj tace kosmato,
Z veje uterga si sad, pomolí mi lesniko pred usta,
Mislim, da meni molí, in od straha zavpijem mu: „nočem“.
Medved se zgane, in resk! zašumi jo po vejah na zemljo.
Ni kosmatún me vidil, prikrit sem tičal med perjem,
Proti svitlobi deržé je gledal sadú, če je dober.
Padel je. Jaz pa vesel sem splezal z drevesa na zemljo,
Šel sem domú, in še zdaj pred očí si vidim medveda,
Kak derží mi pod nos in terpkó ponuja lesniko.

M. Kračmanov.